

איתמר אורלב

זר

מגע יד. של קופאית למשל, של נהג האוטובוס, של מוכרת פלאפל. כפויה מכורה תשלום, או המסדרון הצר, או החיפוש אחר הנשק של איש ביטחון על מותניים בכניסה לקניון. אצבעות מרפרפות בטעות, רכות, נוגעות לרגע. המגע עובר מיד, כאילו לא היה. אבל היה. לעתים חולף מבט נבוך בין שני זרים. מעבירים כסף קטן מיד ליד בניסיון לא לגעת, או דווקא כן לגעת, שלא ייווצר רושם של סלידה ממגע היר של הזקנה או השמן או המנוזלת.

לחיצת יד לא. גם לא חיבוק, לא ליטוף, לא נשיקה. כל אלה דומים לחיוך מלאכותי, לדיבור מחושב, למלה שנכתבה רק לאחר שנשקלה. הנגיעה המכוונת, המגמתית, אנוכית כמו מי שנגע. לא לגעת, ככה לא, לא לטנף בזיעת האצבעות, בריח הבצל או הסיגריה, בריח עמודי האוטובוס שכוסו מאות ידיים מסריחות.

תודה, אני אומר מחייך, מניח שטר על הרלפק. כסף קטן? לא, מצטער. הקופה נפתחת, מטבעות נספרים, האם תניח את הכסף בכף ידי? לא. היא מניחה על הרלפק. מציצה בי. מרגישה? אולי. אני מתיישב בתחנת האוטובוס, אוכל את הסנדוויץ' שקניתי. נוסע, כמו בכל אחר צהריים, אל בריכת השחייה.

באוטובוס אני מקווה לשבת ליד מישהו שרגליו תיגענה בטעות. חום העור יעבור דרך בדי המכנס, שלי ושל החייל הזה, למשל, שאולי יתיישב לירי. הוא ייגע בי ברגליו, אולי גם בכתפיו. יחד ניטה מעט קדימה, כשיעצור, יחד נקפוץ מעלה־מטה, עם רעד המנוע העולה מהרצפה. שני זרים, זה לצד זה, לא רוצים אבל נוגעים. רגע אינטימי מזור, חייל ואדם בן שלושים, רגל אל רגל, כתף אל כתף. פתאום החייל ירגיש, ייזן את הרגל, ירחיק את הכתף. אחר כך יקום, ישתדל לא להביט, או רק לרגע, מבט מהיר וקצת מבויש.

כשאני שומע קולות של מים במלתחות בריכת השחייה אני נושם לרווחה. לפחות גוף אחד, קורבן תמים למבט הרעב שלי. אולי יהיו שם שלושה. זקן שלגופו רק חולצה, בחור שמן שבדיוק יסיים להתלבש, ושלישי שיגיע מיד אחר כך. שתיים מהמקלחות תהיינה תפוסות. מול תאי המקלחת המסודרים בשורה תלויה מראה ארוכה, מעל הכיורים, ולתאי המקלחת אין וילונות: מי שמתקלח רואה כמעט את כל המתקלחים

משתקפים במראה. אני משתדל תמיד לבחור באחת המקלחות האמצעיות, להיטיב לראות את היתר.

אוכל לסדר את הארונות שלי, לשלוח מבט ארוך בשק האשכים הרפוי של הזקן, להתפשט ולמהר אל המקלחת. לידי יתקלחו שניים, אדם נמוך, מכוסה פלומת שיער שחור, והנער הבלונדי שאני מכיר, זה שמשתהה עירום במלתחות, גאה בממדי איברו המתנדרד לפניו. אני אוהב לראות אנשים עירומים. בשמחה הייתי נכנס גם למקלחות הנשים, לו היה לי האומץ להתגנב. הלכתי פעם לחוף נורדיסטים, אבל זה לא היה אותו הדבר. הנורדיסטים הסתובבו גאים, מבליטים חזה ואגן, בדיוק כמו הנער הזה, שהתהדר בעורו העירום כאילו היה מיטב בגדיו. את העירום התמים אני מחפש, את זה שבררך אגב. רק פעם אחת, כשהיה בגבו אלי, צעד לאחור וכתפו נגעה בכתפי מגע רגעי, כמו ידה של הגברת שאחזה בטעות בכף ידי במקום בעמוד האוטובוס, כמו מראה האדם השעיר המתקלח מולי ומרפרף בטעות על עיני.

כך מסתובבים במלתחות עירומים וזרים, משתדלים לא להביט, לא לנעוץ מבט, להחליף מלה, משפט, לספר בדיחה או לשתוק, בדרך כלל לשתוק, להתנגב, להתלבש וללכת.

לפעמים, אחרי שאני יוצא מהמלתחות, אני נכנס למעלית בניין המשרדים מעל לבריכה, עולה ויורד, ממתין שייכנסו עוד אנשים, מוטב לבדם. כמו הבחורה עם השקיות: נכנסת למעלית, הדלת נסגרת, היא לוחצת על קומה 5. המעלית מתחילה לטפס מעלה ושנינו עומדים קרובים, כמעט נוגעים, שומעים זה את נשימותיו של זו, אני מריח את הבושם שלה ורואה את פניה מקרוב באור הבהיר של הפלורוסנט. שותקים. מביטים סביב, קרובים כליכך, תקועים יחד, נבוכים מהמעמד האינטימי, מהשתיקה. הצורך עולה מיד מתוקף המעמד, מתוקף השקט, מתוקף ההמתנה שהקומה החמישית כבר תגיע. לבסוף המעלית עוצרת, הבחורה נושמת לרווחה. הדלת נפתחת והיא יוצאת בשתיקה, אולי אומרת "שלום", או "יום טוב", ופונה לדרכה, שוב זרה. נערת-הליזוי שהזמנתי ישבה מכולבלת על מיטתי. "לא ככה..." אמרתי, "לא ככוונה..." אל תנסי... תגעי סתם... פשוט סתם... בלי שום כוונה..." היא נגעה בי ולא הצליחה, לבסוף הלכה, זועפת. אבל כשישבתי לבד בסלון, בלי חולצה, מצאתי פתאום בזיכרון את המגע שלה שחיפשתי. המגע המכולבל שלה כאשר ניסתה להבין מה אני רוצה. המגע שמעבר למגע.

כשאני ממתין לאוטובוס, או סתם שהיום יעבור, אני חושב על גופים עירומים. גופים לבנים בחורף, דהויים, פצעונים מופיעים לפעמים במקומות המכוסים, מזיעים תחת שכבות הבד והצמר. בקיץ, סימנים של שיוף תוחמים את האזורים המוצנעים מפני השמש הצורבת את העור, והם נשארים חיוורים ורכים, בולטים על רקע העור השחום, הצרוב. הם מתפשטים מולי לאט, פורצים לפני את גבולות האינטימיות שלהם, כל

אחד וגבולותיו: כל אחד ואזוריו המוקצים מן השמש והעיניים הזרות. חולצה, גופיה, מכנסיים ארוכים, קצרים, תחתונים. אחר כך, במקלחות, כמו בתערוכה, הם עומדים לפני בשורה ומסתבנים, מתבוננים בעצמם במראה, מכניסים את הכרס, מנפחים את השרירים. גופים מעוררי גיחוך, מסורבלים, רוכנים כדי לסבן את כפות הרגליים, שק האשכים תלוי מאחור, בין הרגליים הפשוקות, מדולדל, נראה תלוש ומעורר רחמים. "על מה אתה מסתכל, חתיכת חרא מתרומם, שאל זה שהתקלח לצד זה שרכן. לא עניתי, הפניתי את מבטי. "הוא שאל אותך שאלה, "נבח שלישי, יצא מהמקלחת ונעמד מולי, מאחוריו שניים נוספים. "אני לא מסתכל על כלום, "עניתי. "לא מסתכל, הא? רק תוקע את העיניים בתחת שלנו. "אחד מהם דחף אותי, שני הכניס לי סטירה. "אתה חושב שאנחנו לא רואים? כל יום. אתה בא כדי שיהיה לך אחר כך על מה לאונג?" – "מגרה אותך?" צעק אחד ותפס לעצמו את הזין, "מגרה אותך?" הם גררו אותי אל מחוץ למקלחת. החלקתי על הרצפה. עוד שלושה שכבר התלבשו הצטרפו אליהם ובעטו בי מכל הכיוונים, צעקו, גידפו. שניים מיהרו אל דלת הכניסה, משכו שני ספסלים וחסמו אותה. "שונאים הומואים, "הם צעקו, "שונאים אוכלים בתחת. "שניים מהם תפסו לי את הידיים, אחד מהם התיישב לי על הפנים. "נעים לך?" צעקו, "נעים לך?" – "תפסו, תפסו לו את הרגליים, "קרא אחד מאלה שאחו בידי. שניים תפסו את רגלי, פישקו אותן.

"יש לך סכין?"

"למה סכין?"

"בואו נעשה לו ברית מילה שנייה, נחתוך לו, אחר כך הוא כבר לא יסתכל על כלום."

ניסיתי להתנגד אבל הם תפסו אותי חזק. "עוזב אותך, "אמר זה שישב על פני, קם, בעט בי, "למה להסתכן כשאפשר להשתין עליו."

מימי לא הרגשתי קיים כמו שהרגשתי אז, כששכבתי שם, והם צחקו בפראות, נהנו כליכך. שמעתי מישוה מנסה לפתוח את דלת הכניסה למלתחה, אבל הספסלים חסמו את הדלת. "אם תצעק נהרוג אותך. "הניסיונות חדלו. שניים מהם נעמדו מעלי, השתינו וצחקו. "את זה אתה רוצה? את זה?" צעק אחד מהם, אוחו בזין שלו, "או את זה, "ותפס את זה של חברו הצוחק. השתלהכותם נראתה כמו משחק מקדים לאורגיה אלימה. ראיתי את זקפתם מתעוררת כאשר בעטו בי, כאשר גידפו אותי, כאשר ירקו עלי. זה שביקש למצוא סכין היה לבוש, ועכשיו הסיר פתאום את מכנסיו וחשף את זקפתו המלאה. "רוצה? רוצה?" הניף מעלי את איברו, "תרימו, תרימו לו את הרגליים, "צעקו. חבריו, שהבינו מה הוא מתכוון לעשות, שיחררו אותי.

"עוזב אותך, חתיכת מטורף, הוא עוד ייהנה מזה."

נשארתי שוכב על הרצפה כשהתלבשו, מגרפים. מדי פעם התקרב אלי אחד מהם

ובעט בי או ירק עלי, אחר כך לקחו את בגדי זורקו אותם לתוך אחת האסלות, הסיטו את הספסלים מהדלת והסתלקו.

נשארתי בבית ימים ארוכים. לא העזתי לצאת, אכלתי את מה שנותר במקרר וכשנגמר הכל לא אכלתי. ככל שחלפו הימים, החררים הפכו דחוסים יותר. בבקרים התקשיתי לשאת את הגסיסה האיטית של הלילה. פילסתי דרך מבעד לרוחות הרפאים של הימים הקודמים, שנכלאו בתוך הדירה הקטנה, והסתובבו חסרות מעש, כמוני. חיכיתי לרגע שישחרר אותי מהרעש הנורא, מחוסר הפרטיות שחשתי. חיפשתי הזדמנות לברוח ולגרוף יחד אתי החוצה את דמויותי החולפות דרכי בדרכן לשירותים, יושבות על כל כיסא מכיסאות הבית, שוככות בעשרות על מיטתי, אבל לא מצאתי.

לילה אחד חלמתי שאני בכריכת שחייה זרה. אני נכנס לאולמות מלתחה גדולים וריקים. אני שומע קול של מקלחת יחידה. אני מחפש אותה ואת האדם שבתוכה. שורות על שורות של מקלחות ריקות ורטובות, כאילו רק עכשיו התקלחו בהן. קול המקלחת מתגבר, אבל אני לא מוצא אותה. אני מסתובב באולמות הריקים, צועד מהר ומהר יותר, רץ לאורך המקלחות אבל הן כולן ריקות ורטובות, חלקן עוד מהבילות. אני ממשיך להתקרב למקור הרעש, מגיע לאולמות השירותים, ככל שאני מעמיק פנימה, הם מלוכלכים יותר. משתנות מוצפות מים עכורים, קירות וניאגרות מכוסים טחב, הרצפה רטובה ודביקה, מסריחה משתן ישן שנאגר עליה שכבות שכבות. אני שומע עכשיו את קול המים בבירור, הוא כאן, הנה, מאחורי הפינה הזאת, מאחורי הדלת, כאן, שירותים דולפים.

אני רוצה לצאת אבל רק חודר עמוק יותר ויותר לתוך הגיהנום המטונף המוצף בנוזלי האנשים שהיו כאן בעבר. קול המים מתרחק ונעלם. חשיכה יורדת. עכשיו כבר לא אמצא את היציאה. הרי לא אגשש את דרכי בטינופת. רק אשב כאן על המדרגה. אולי אשרוק איזה שיר עצוב בשקט הזה, בסירחון הזה, לבר.

בני האדם הם חיות מטונפות, מתקלחות ומתבשמות, שקי זוהמה מכוסים עוד האוגר כתוכו את כל הלכלוך, את הקיא, הצואה, השתן והזיעה, רק חותכים והכל נשפך. אברים לחים וורודים, טינופת גולשת, בלילת מיצים וחומרים מעוכלים למחצה. כשהם ישנים, בחדריהם המצוחצחים, מכוסים סדינים לבנים המדיפים ניחוח של אבקת כביסה, מלא החדר בסירחונם, גופות סרוחות על מזרני קפיצים עם הבעה מטומטמת, פה פתוח למחצה ונשימות עמוקות, נחרות מפיצות ריח קיבה ומזון מרקיב שנותר בין השיניים, למרות הצחצוח הקפדני. בבוקר החדר מחניק מסירחון והם ממהרים לפתוח חלון, להתקלח ולהתבשם. אני פוגש אותם באוטובוס. הם יושבים על הספסלים, שערם עדיין רטוב, ניחוח שמפו וסבון, האיפור עוד טרי על הפנים אבל העור אפור, העיניים נפוחות, ההבעה עייפה. השינה דבקה בהם, האוויר הדחוס של החדר בבוקר עדיין מקיף אותם

וחונק אותי. שקי הטינופת מתרוצצים ברחובות. הם מפליצים בהיחבא, מעלימים את ריח הזיעה בדאיאודורנט, מחרבנים בתאי שירותים ציבוריים וממהרים להסתלק כדי שלא יידעו מי טינף בצואה את הרפנות. רק העור מצליח לעצור את הזבל בבטניהם הנפוחות. רק העור נשטף במקלחות בריכת השחייה. לעולם לא אחזור לשם. לא אלך גם לכריכה אחרת.

עכשיו אני משתדל להתקלח כמה שפחות. לא להסתרק. להתגלח ברישול, ללבוש בגדים מהוהים, לאכול אוכל זול ומשמין. לפעמים אני צופה בסרטים ארוטיים שאני מקליט מהטלוויזיה הגרמנית במוצאי שבת. סרטים ישנים משנות השישים והשבעים, סרטים בהם מראים רק ישבנים, שדיים וקצת שיער ערווה. אני צופה בהם בקפידה, מחפש את טעויות הצילום הקטנות בהן חמקו והציצו לרגע השפתיים מבין שערות הערווה, או אברי המין הגבריים קפצו פתאום אל מול המצלמה בלי שהבמאי הרגיש. אני עובר על הסרטים הללו שוב ושוב, עוקב בדריכות אחרי הצעירים והצעירות העירומים, מחפש את הטעויות הקטנות המגלות חלקי גוף שלא התכוונו להיראות אבל נראים.

ובלילות כשאני מרגיש שהקירות סוגרים עלי מכל הכיוונים, ואני פוחד כי ממש בעוד רגע ישובו רוחות הרפאים, אני יוצא לאחד הבארים במרכז העיר. אני אוהב להתיישב לצד אנשים בודדים כמוני לאורך הבר. ישובים זה לצד זה, שותפים למאפרה, מקשיבים לאותה מוזיקה, רואים בזווית העין זה את דמותו של זה, מוקפים בבועה אינטימית מביכה, מעין אחווה. ושותקים. בדרך כלל המראה שלי מונע מאנשים לפנות אלי, אבל לפעמים הם פונים בכל זאת. אני מעמיד פנים שלא שמעתי או רק מחייך, מייחל שיגעו בי בטעות, כשאנפר והידיים תתנגשנה, או כשרגלינו תגענה זו בזו מתחת לבר, אבל רק בטעות, לא כדי לפתות ולא כדי לדבר, לא לחטט, לא לבקש, לדרוש, לשקר.

וישנם רגעים בהם נמאס לי מהנגיעות הקטנות ומהמצבים האינטימיים הכפויים. אז אני רוצה להיות מלך, לשלוט ביד רמה בעבדי, המענים והמעונים. אני רוצה לקרוע את העור, להניח לכל הטינופת לפרוץ החוצה ולשיר, לא לקלל, בקול צלול, ללא מלים להפיק מוזיקה טהורה מגרוני שתמלא אותי ותחריש את זעקות הכאב. אני רוצה את חיית הטרף הזו שתכה בי עד מוות. אני רוצה לצרוח, לקרוע את מיתרי הקול, "להכאיב, לסבול ולמות." בסוף אני נרגע, ממהר לאחד הבארים, מתיישב לצד אחד הלקוחות, ומתחמם בהילת גופו הנבוכה מקרבתי.

מדי צהריים אני הולך לאכול אצל מוכרת הפלאפל. היא אשה עדינה, מניעה את אבריה ברכות ושלווה. היא כבר מכירה אותי, מקבלת אותי בחיוך. אנחנו אף פעם לא מדברים. היא יודעת בדיוק איך אני אוכל את הפלאפל. אני מתבונן בה כשהיא מכינה את המנה באיטיות, מורחת את החריף בקפידה, מניחה את כדורי הפלאפל, כל אחד במקומו. אני מניח את השטר על הרלפק. היא לוקחת אותו, פותחת את הקופה, סופרת

את המטבעות, ומניחה אותם בכף ידי. אצבעות מרפרפות בטעות, רכות, נוגעות לרגע. המגע חולף כאילו לא היה. אבל היה. כשאני מנסה לרמיין איך אימא שלי נראתה היא דומה בעיני למוכרת הפלאפל. מלאה, חזה גדול, פנים שלוות, חיוך נעים שמכווץ את עיניה. מדי יום אני עומד בחנות הקטנה של מוכרת הפלאפל. אנחנו נוגעים, רק לרגע, אצבעות בכף יד.